

YAZMALI MI, YAZMAMALI MI?

Dr. Ferruh N. Ayoğlu

Ağustos sonuydu. Burnumda oğlumun kokusu kaçmıştı boylu boyunca. Akdeniz kıyısında dalgalar ve rüzgârdı yolun sonu. İhtiyacım vardı. Biliyorum, iki haftalığına demiştim giderken, üç ayı aştı zaman yazmayalı.

Aslında ciddi ciddi düşündüm geçen zamanda; yazmalı mı, yazmamalı mı? Delicesine bir hızla değişen, fırtınaya kapılmış dallar gibi bir o yana, bir bu yana sallanan gündemdi canımı sıkan. Tam “şimdi yazayım” derken değişiveren konular, her gün yazmaya varmayan elim, gazeteye verdiğim söz derken, artık yazmamaya varıyordu yüreğimin sesi.

Sonra ne mi oldu? Öğrencilerimden biri geldi odama. “Hocam, artık yazmıyorsunuz, ne oldu?” diye sordu. Biraz anlatır gibi olduysam da, kesti sözümü, “yazmalısınız” dedi, “mutlaka yazmalısınız, arada sırada da olsa, eliniz değince de olsa yazmalısınız”. Bir an duraksadım, gülümsedim. Ayağa kalktı, kapıya doğru giderken döndü; “evet yazmalısınız, biz okuyoruz yazılarınızı, siz hocamızsınız”.

Öylece düşündüm birkaç gün. Sonra, Kasım sonunda bir sempozyum gerçekleşti Zonguldak’ta: Maden İşletmelerinde İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Sempozyumu. Laf aramızda, benim de iki minik konuşmam vardı etkinlikte. Mola vaktinde bir dost aynı şeyleri söyledi. Gündem hızlı, yetişemiyorum dediysem de olmadı, “yazmalısın” deyip kesip attı.

Öyleyse başlayalım yeniden satırları kovalamaya. Önce kaldığımız yerden devam edelim. Bir bilmece bırakmıştım giderken. Şehir isimleri vermiş, ortak özelliklerini sormuştum: Ankara, Ardahan, Balıkesir, Hakkari, Kırıkkale, Kırşehir, Muş, Ordu, Hakkari. Dokuz güzel şehri canım ülkemin. Ortaklaştıran onları bir ölüm ilanıydı. Hain bir pusuda düşen dokuz vatan evladının şehirleriydi onlar. Dokuz can kuzusu ülkemin. Senin, benim, bizim çocuklarımız.

Her sabah gazetelerde, her akşam TV ekranlarında elimize tutuşturulan gündemin peşinde koşarken kan ter içinde, atlayıverdiğimiz, öyle çok okunan sayfalarda kendine yer açamayan bir ölüm ilanı. Böyledir. Aynı ölüm ilanında buluşur bazen şehirler.

Mademki bizim çocuklarımız dedik, devam edelim bir başka çocuğun öyküsüyle.

Askerlik görevi için Van'daydım 1999-2000'de. Ayrılırken Van'dan, havaalanında dönüp arkaya, şehre ve dağlara bakmıştım. Karanlık gecelerde tırmandığımız patikalar, geçtiğimiz dere yatakları, su içtiğimiz akarsular, zirvelerinde çay içmişliğimiz olan dağlar. Demir kuşun kanatlarında tek tek geçti geçmişti gözlerimden. Erek, Çadır, İhtiyar Şahap, Artos, Süphan, Tendürek. Bir daha yolum düşmez herhalde demiştim.

Yıllar sonra Ulusal Halk Sağlığı Kongresi için gitmek kısmet olmuştu yeniden Van'a. Yıl 2006'ydı. Urartu Otelinde kalmış, terasında oturup eski günleri, orada başlayıp hala yıkılmaz biçimde süren dostları düşünmüştüm. Gün batımına kadeh kaldırmıştım onların anısına. Dönerken, yine şehre ve dağlara bakmıştım. Yine bir daha yolum düşmez herhalde demiştim.

Erciş depreminden sonraydı. Erciş yıkılmış, depremin etkisi Van'ı da derinden yaralamıştı. Sağlık Bakanlığı'nın davetiyle Van'a gittik beş kişilik bir ekiple. Gittiğimiz gün yakalandık ikinci depreme. Toplantıdaydık. Kendimizi dışarı atmak için koşuşumuz, ayağımızın altında kayıp giden zeminde boşa atılan adımlar derken yırtmıştık. Beş gün geçirdik Van'da. İncelemeler yaptık, raporladık. Sağlık Bakanımızla toplantı yaptık, izlemelerimizi paylaştık.

Biz ordayken başladı ilk kar yağışı. Erciş'te Kızılay tarafından kurulan çadır kenteydik. İnsanlar öğlen yemeği için kuyruktaydı, inceden yağmaya başlayan karın altında; nohut, bulgur pilavı, ekmek. Bir çocuk, dört-beş yaşlarında, yemeğini almış çadırına yürüyordu. Çadır iplerine takıldı ayağı, sendeledi, döküldü yemeği. Ağladı.

Elini tuttum. Üşümüş, insan sıcaklığı, minicik bir el avuçlarımda. "Ağlama" diyebildim sadece; çıkmadı, çıkamadı başka bir söz ağzımdan. Yüzüme baktı ağlayan gözleriyle, "yemeğim" dedi. Elele yürüdük yemek dağıtım yerine, ağlıyordu hala sessiz hıçkırıklarla. Sıraya girmeden gittik yemek dağıtan Kızılay görevlisinin yanına. Görevli, saçını okşadı çocuğun, "ağlama" dedi, düğümlendi sesi boğazında, "ağlama, yemeğin dökülürse gel, sıraya da girme, söyle".

Durup seyrettim ardından. Dikkatli adımlarla geçti çadır iplerinin arasından. Geriye dönüp bakmadı; film çevirmiyoruz zaten, onun ihtiyacı yemekti. En çok çektiğim çocuk fotoğraflarını hatırlarım ben. Çocuklar, derin bir iz bırakır gözlerinizde.

Artık üzülmüyorum. Siz de üzülmeyin. Bugün okudum gazetede. Türkiye Golf Federasyonu bir proje yapmış. Ardahan'da. Ardahanlı çocuklar "zengin sporu" olarak bilinen golfle tanışıp dış dünyaya açılmış; aynen böyle yazıyor haberde. İneklerin otladığı meralarda golf oynuyorlarmış. Hatta bir Alman televizyonu belgesel yapmış çocukların azmini.

Dedim ya, üzülmüyorum. Siz de üzülmeyin. Bizim çocuk, hani yemeği dökülen, daha uzunca bir süre çadır kentte kalacak. Okul var çadır kentte, tabii o da çadırdan. Okulunu bitirecek, büyüyecek biraz daha. Bu arada geçici konuta taşınacak, ardından da kalıcı konuta. Babası Ardahan'a götürecektir ondaki yeteneği keşfedince. Golf oynayacak. Yurtdışında bir üniversiteden burs kazanacak iyi golf oynadığı için. Parasını yatırıp bedelliden yararlanacak. Belki de ilk kupasını kazanacak ülkemizin.

Dedim ya, üzülmüyorum. Siz de üzülmeyin. Olmazsa dediklerim, bizim çocuk, hani yemeği dökülen, ulaşamazsa Ardahan'a ya da kimse keşfedemezse içindeki golf yeteneğini, Antalya kıyılarında, golf sahaları olan bir otelde garson olacak.

Bu arada, hani dolabınızda duran battaniye var ya, kullanmadığınız, onu Van'a gönderin. Kar yağıyor Van'da, bizim çocuk, hani yemeği dökülen, üşümesin.

Dedim ya, üzülmeyin.

Aralık 2011

İnanış Gazetesi, Zonguldak